

Smulor under bordet

Hustrun lägger ifrån sig matbesticken, tar upp servetten och torkar sig om munnen, tar stöd med händerna mot bordsskivan, lutar sig framåt och ser på mig – begrundande.

”Det ligger många smulor på golvet, under bordet, där du sitter och äter – du skulle väl kunna dra till dig tallriken litet i fortsättningen, och kanske också flytta fram stolen?”, säger hon.

Hon lutar huvudet litet bakåt och åt höger, höjer hakan och lyfter ögonbrynen; pannan får den där bekanta, uttrycksfulla veckningen som gör att hon kan se på mig med vidgade ögon. Samtidigt som hon lägger vänster arm runt sin mage till stöd för höger armbåge och arm, tar hon sig om hakan med högra handens tumme och pekfinger – en fundersam ställning hon ofta intar, när hon väntar på svar.

Långsamt tar jag gaffeln ur munnen, för ihop besticken och lägger dem ifrån mig på servetten. ”De smulor, som ligger på golvet vid mina fötter, har faktiskt du tappat”, säger jag och ler vänligt mot henne, lyfter vinglasen och smakar av den ljuvliga drycken. Jag ställer tillbaka glaset framför mig, efter att ha smakat på vinet och samtidigt iakttagit hennes min över kanten på mitt vinglas.

Under tystnaden som följer, kan man höra ljudet av den imaginära, fallande knappålen, när stämningen vid matbordet förtätas, och luften liksom vibrerar av den uppkomna, påtagliga spänningen. Knappålen slår tungt i den mjuka, persiska mattan, och det – i vanliga fall – försumbara ljudet av pendelrörelsen från väggklockan viner tungt och olycksbådande. Hustrun kniper ihop ögonen och fokuserar mig.

”Har jag tappat”, säger hon förtrytsamt. ”De smulor jag tappar, om jag nu till äventyrs skulle tappa några, skulle väl i så fall hamna på golvet, under bordet, vid min plats, och inte under bordet vid din.”

Nu lägger kärestan händerna mot bordduken, ungefär som att hon gör sig beredd att skjuta stolen bakåt, för att kunna resa sig upp.

”Nej”, säger jag och ler mjukt mot henne, böjer mig lätt framåt, håller upp min ena hand strax framför min bröstorg och visar ett krökt pekfinger, som jag slår några korta slag med i luften – taktfast och tillrättavisande. ”Nej”, säger jag åter: ”Så är det inte”.

Innan hustrun hinner ladda de stora kanonerna, säger jag: ”Först och framför allt skulle jag vilja påstå, att jag själv, nästan aldrig tappar någon smula framför mig på golvet och – i det här fallet – under bordet.” Nu märker jag att hustrun förbereder ett inlägg, och skyndar mig därför att redovisa mina iakttagelser. ”Skulle det till äventyrs ändå inträffa att någon, enstaka smula faller, kommer man att återfinna denna, ensamma smula på ett helt annat ställe än vid mina fötter, troligare då vid dina fötter. Jo, jo – lyssna nu! Hur ofta har det inträffat, när du älskling tappat något – rakt ned framför dig på horisontalplanet – att du, ögonblicket efteråt, kunnat böja dig ned och plocka upp det tappade? – jag skulle vilja påstå: ALDRIG! – Det du tappat, har visat sig ha haft en otrolig förmåga att fortsätta från nedslagsplatsen åt alla möjliga och oftast också otänkbara håll.”

Nu ser jag att hustruns näsvingar är spända, och att hon öppnat sin vackra mun för att säga något, men jag släpper inte greppet om situationen utan fortsätter: ”Med min erfarenhet som stöd och med min kännedom om sakers och tings faktiska förhållanden, vill jag påstå, att så här, som jag just redovisat, förhåller det sig faktiskt.” Jag ler, kysser fingertopparna på min högerhand, viker handen framåt och blåser kyssen tvärs över bordet till henne.

Hustrun lyssnar inte längre, hon har redan stängt av sensorerna och beväpnat sig med en sopslev.